

Arrest

nr. 223 384 van 27 juni 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 februari 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 november 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.2 Op 16 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nogmaals een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3 Op 16 februari 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S(...)

voornaam : A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : ///

nationaliteit : Libië

In voorkomend geval, ALIAS: E(...), F(...), (...), Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 16.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft reeds sinds 21.11.2018 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van valse documenten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2018 dat hem betekend werd op 21.11.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse documenten. (PV AN.(...)/2019 van de politiezone Antwerpen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2018 dat hem betekend werd op 21.11.2018.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht en *juncto* artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen “maximum drie jaar” van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van driejaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

I

n casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het

bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden eerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van driejaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Nergens wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing, zowel bij het opleggen van het inreisverbod als bij de redenen waarom een inreisverbod van de maximale duurtijd van drie jaar werd opgelegd, gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De enkele verwijzing naar een PV over het gebruik van valse documenten, zonder dat de gemachtigde aangeeft dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is dan ook niet voldoende.

De conclusie "betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel" is niet naar recht verantwoord.

Bovendien wijst verzoeker erop dat bij zowel het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod van driejaar kennelijk onredelijk is, gelet op de situatie van verzoeker. Minstens heeft de gemachtigde de persoonlijke situatie onvoldoende in overweging genomen bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod als bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, in tegenspraak met de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft een relatie met A(...) V(...), van Belgische nationaliteit. Ze wonen samen op het opgegeven adres eerder vermeld.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht alvorens te beslissen tot het opleggen van een inreisverbod evenals het opleggen van de maximale termijn van driejaar.

Bovendien pleiten verschillende redenen in het voordeel van verzoeker, minstens voor het opleggen van een inreisverbod van een kortere duurtijd dan de maximale duurtijd van driejaar.

Verzoeker heeft een relatie met een in Belgische vrouw. Verzoeker heeft dus weldegelijk rechtmatige belangen in België. Hierom is de duurtijd van een inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2 923 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen dat en/of in welke mate deze bepaling niet of niet correct zou zijn omgezet in interne wetgeving. Het inroepen van de schending van het voormelde artikel 11 is dan ook niet dienstig.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : (...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert en zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij wijst de Raad erop dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn. Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *"De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *"de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De verzoekende partij wijst in de eerste plaats op het arrest *Zh. en O* (C-554/13) van 11 juni 2015 van het Hof van Justitie, dat betrekking heeft op het begrip 'openbare orde' in het kader van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij voert in dit verband aan dat door de gemachtigde nergens in de bestreden beslissing, zowel bij het opleggen van het inreisverbod als bij de redenen waarom een inreisverbod van de maximale duurtijd van drie jaar werd opgelegd, wordt gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* gaat het thans bestreden inreisverbod van 16 februari 2019 gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum, dat niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze verwijderingsbeslissing werd niet aangevochten door de verzoekende partij en is bijgevolg definitief geworden. Daarnaast wordt in het thans bestreden inreisverbod ook uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2018, dat haar op diezelfde dag werd betekend. Dit eerdere bevel blijkt uit het administratief dossier en het wordt niet betwist dat de verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Deze vaststellingen volstaan bijgevolg om het (verplicht) opleggen op zich van een inreisverbod te onderbouwen. Dat de gemachtigde in de motivering met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich tevens verwijst naar het gegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, doet dan ook niet ter zake. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van het opleggen op zich van het inreisverbod immers niet aantasten. Wat betreft het opleggen van het inreisverbod op zich kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou voorliggen.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie relevant is in het licht van de duur van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Het thans aangevochten inreisverbod is immers niet gestoeld op het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, hetgeen overigens een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zou rechtvaardigen. Zoals hoger reeds aangegeven, is het thans bestreden inreisverbod gestoeld, enerzijds op het niet-uitvoeren van een eerdere verwijderingsbeslissing, en anderzijds op het feit dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De gemachtigde verwijst in zijn motivering van de *in casu* opgelegde duur van drie jaar weliswaar naar het gegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een "*specifieke omstandighe[id] van [dit] geval*" uit, waarmee de gemachtigde heeft rekening gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. De rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van het begrip 'openbare orde' in het kader van de Terugkeerrichtlijn, en het hierop gestoelde betoog van de verzoekende partij over wat precies een schending van de openbare orde uitmaakt en welke invloed dit heeft op de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, doet dan ook niet ter zake. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de specifieke duur van het inreisverbod niet naar recht verantwoord zou zijn.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij slechts zeer algemeen stelt dat het opleggen van een inreisverbod met een precieze duurtijd van drie jaar kennelijk onredelijk is en dat de gemachtigde minstens haar persoonlijke situatie onvoldoende in overweging heeft genomen. De verzoekende partij geeft in dit verband geen nadere toelichting, met uitzondering van haar verwijzing naar een relatie die zij zou hebben met een Belgische vrouw, A. V. De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij een relatie met deze vrouw zou hebben. In het administratief verslag vreemdelingencontrole van 16 februari 2019 is in het onderdeel 'andere familieleden in België' uitdrukkelijk "*geen*" ingevuld. Het blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing zou hebben aangegeven een relatie met een Belgische vrouw te onderhouden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit ook in het kader van haar verzoekschrift

op geen enkele manier onderbouwt. Zij beperkt zich dan ook tot loutere beweringen. Met haar vage en/of ongestaafe betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot de specifieke duur van drie jaar niet correct, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE